

OPINIONS

Publicades des del 2009

Núm. 168 – Any 2024

Fins que la mort us separi... o no

Una locució que, en un dels moments de la celebració d'un casament en una església, qui exerceix la potestat d'unir a dues persones com a testimoni d'un compromís, sol·licita a cadascun dels candidats disposats a aquesta unió, que repeteixin aquesta expressió: <<Jo..., et prenc a tu... per marit, o, Jo... et prenc a tu per muller, i prometo que et seré fidel en la prosperitat i en l'adversitat, en la salut i en la malaltia, i que t'estimaré i t'honoraré cada dia de la meva vida fins que la mort ens separi. Paraules que formen part d'un ritual en el qual es legitima la unió d'una parella davant de Déu i dels homes, com a unitat indissoluble.

¿Per què es realitzen casaments? Cada parella és un món. Uns decideixen casar-se per l'església perquè primordialment s'estimen, són catòlics i volen complir amb el Sagrament del Matrimoni com un requisit per a satisfer la seva sexualitat i donar vida a altres éssers humans. Altres, per tradició o perquè l'emplaçament, les llums, les pintures, les imatges, els vitralls, les espelmes enceses i la música fan més patxoca. Altres, perquè consideren que la cerimònia no resulta tan freda com la que es fa en un jutjat o altres llocs i, altres o fan per conveniències.

Malgrat casar-se per l'església sembla l'opció més utilitzada per creients i no-creients, cada vegada són més les parelles que uneixen les seves vides amb una cerimònia civil en la qual es poden substituir les paraules del matrimoni eclesial "fins que la mort us separi" per altres prèviament acordades.

Hi ha també qui rebutja, fins i tot, la celebració civil per considerar que, casar-se, és una decisió que pertany només a dues persones, però en la seva unió, no refusen ni el compromís ni la responsabilitat que això comporta.

Sigui quina sigui la manera o el motiu d'aquesta unió, si volen crear una llar perdurable en què els fills puguin desenvolupar-se psíquica, emocionalment i èticament per anar assolint una plena maduresa, ha de prevaldre per ambdues parts, l'amor, el diàleg, el respecte, la generositat material i emocional i, una part molt important de renúncies.

La cultura actual s'aboca més a l'agnosticisme i al relativisme. S'està més obsessionat per la recerca de plaer i per utilitzar mitjans més eficaços i ràpids per aconseguir de manera immediata capricis creient que són el sùmmum de la felicitat, malgrat que, tot plegat, faci sentir una buidor interior que no se sap com omplir.

Les causes d'aquesta buidor existencial poden ser molt variades, però principalment cal destacar l'absència de valors i qualitats com: falta d'espiritualitat, d'amor, de generositat i de diàleg. Quan en una parella manca qualsevol d'aquestes característiques i la unió només es basa en una atracció sexual o en la posició econòmica d'un dels cònjuges, la unió té els dies comptats.

Malgrat que poden ser persones amb seny i sense motius que puguin imputar un mal comportament de l'un o de l'altre, el pas del temps i les circumstàncies, poden fer canviar de manera de pensar i de sentir tant en l'àmbit personal com en el comú, fent que aquell plantejament de vida que havien planificat abans de casar-se, s'hagi anat esvaint fins a esdevenir un munt de cendres.

Els éssers humans som ambivalents per naturalesa. Naixem i morim i, durant aquest període de temps, la nostra vida s'omple de dubtes, de llums i d'ombres. Gaudim d'aptituds per assolir les fites més sublimes, però també per realitzar els actes més perversos. Volem donar, però al mateix temps l'egoisme material o emocional sovint ens ho impedeix. També experimentem ànsies de llibertat, però ens agrada satisfer necessitats humanes en companyia. Totes aquestes contradiccions i d'altres, freqüentment desencadenen un combat interior amb resultats imprevisibles.

Ara bé, quan una situació s'esdevé insuportable, quan els crits o el silenci ho omplen tot, quan ja no hi ha complicitat com a parella i es dóna la culpa a la monotonia del dia a dia, a la feina, a motius econòmics, a una tercera persona o altres motius que acaben produint una gran angoixa, només queden dues opcions: marxar lluny cap a un altre lloc fent els possibles per oblidar el succeït i començar de nou, o quedar-se on s'està encara que ocasioni una vida plena d'insatisfaccions, mentides i hipocresies que poden arribar a transformar-se, falsament, en veritats inqüestionables a seguir, però que, en moments d'introspecció ens fa adonar que aquesta manera de fer, arracona la nostra veritable autenticitat com a persona i impedeixen, aconseguir la felicitat que tant desitgem.

Sigui quina sigui la decisió i el resultat del procés d'una separació, aquesta no hauria de ser nociva sinó alliberadora i fer-la servir com una experiència per a no tornar a caure en un optimisme ingenu ni en un pessimisme destructiu.

Tot el que hem viscut bo o dolent, ensenya alguna cosa, però caldria no recordar el dolent per a poder escriure en el llibre de la nostra vida nous capítols amb il·lusió i benestar.

<<Hi ha turmentes que poden ocasionar un gran aldarull, de tota mena, però altres, serveixen per a netejar el camí>>

Una opinió personal

Quan succeeixen conflictes que fan la vida insuportable, ¿per què entestar-se en què prevalgui una unió que només farà infeliços a la parella protagonista dels fets? Tothom té dret a canviar de forma de pensar i d'actuar les vegades que faci falta, fins a trobar el que, o qui, li aporti la pau i la serenitat que tant desitja.

Siguin quines siguin les circumstàncies que envolten una separació encara que "pintin bastos", tots tenim capacitat i coratge per superar obstacles, adversitats i renovar-nos. Una altra cosa és que no tinguem ànims ni ganes de fer-ho.

Hem anat vivint amb encerts i errors que poden haver deixat cicatrius molt profundes, però mai podran impedir que, mentre ens quedi un alè de vida, el cor intenti incansablement renéixer i tornar a bategar amb tota la seva força. Acció que només podrà dur a terme si deixem enrere el passat i mirem endavant. Potser passarà molt temps, però el cor sap curar ferides i conviure amb cicatrius.

Tant de bo el cervell pogués fer el mateix.

Maria Mercè Usón